

Autor: Brett Stevens

Výchozím bodem futuristického tradicionalismu je Fayeho pojetí metapolitiky neboli teze, že ideje vedou k proměně kultury a ta pak následně ke změně politické.

Všechny strany současného politického spektra reprezentují zavedené skupiny a jejich sociálními silami pevně zformované volební standardy; tak kupříkladu volí většina lidí liberály ve snaze působit vzdělaně, inteligentně a společensky.

Ideje vedou k proměně kultury a ta pak následně ke změně politické.

Zbývá tedy rozebrat ideje za politickými orientacemi a vybrat z nich tu, která by se mohla stát základem kultury, v níž plane život alespoň o trochu jasněji než ve skomírajícím modelu „Západ“ roku 2011 (úvaha byla napsána v roce 2011, pozn. DP).

Konzervatismus znamená učit se z minulosti a přírody; je to perspektiva přírodních zákonů a přirozeného výběru, a jelikož přijímá tyto někdy děsivé věci, jde o pohled transcendentní moudrosti či hledání důvodů, proč je k vytvoření „meta-dobra,“ kterým je život sám, třeba dobrého i špatného

Liberalismus je vzpourou proti přírodním zákonům a snahou nahradit je humanismem či smyšlenkou, že lidské morální volby – volby uznávající rovnost všech lidských bytostí – před doslovným světem logiky „příčina/účinek.“ Jinými slovy: možnost volby, nikoliv studium reality.

Jak si však konzervativci všímají, řád reality je vnitřní. Nachází se uvnitř nás samých i okolního světa. Jeho matematika prostupuje naším myšlením a pokoušet se ji přechytračit se nevyhnutelně ukáže jako krátkozraké, protože i v momentě našeho zdánlivého triumfu zjišťujeme, že právě to, co jsme považovali za detaily, zapříčinilo naši porážku.

Tradicionalismus je formou konzervatismu, která uznává, že náš jeden svět podléhá pečlivému studiu a úspěšnými se ukazují časem prověřené strategie a věčné metody, které se tomuto světu úspěšně přizpůsobují. Nádavkem k tomu tradicionalismus směřuje k základnímu transcendentálnímu stavu, kde ducha a hmotu pojí vzorce a organizace.

Jinak řečeno, mimo čas i prostor, energii i hmotu, existuje prapůvodní stav zahrnující všechno, co známe; tento poznatek můžeme odvodit prostřednictvím relativity (čas a prostor se vzájemně vytvářejí, podobně pak hmota a energie – energie je změnou hmoty, hmota je nahromaděním energie – což ukazuje na existenci širšího všeobjímajícího stavu.)

Tradicionalismus se tedy coby filozofický koncept pojí s konzervatismem, transcendentním a monistickým mysticismem a doktrínou realismu naznačující, že vnější svět je „jev související s myslí/duchem“ nebo funguje jako myšlenkový proces.

Tím se vracíme k nejstarší hodnotě a hlasu konzervatismu, Platónovi:

Jeho učení se někdy označuje jako „teorie forem,“ jelikož „forma“ lépe než „idea“ vyjadřuje, co měl vlastně na mysli.

Vezměme si příklad trojúhelníku, jehož forma jej odlišuje od čtverce nebo kruhu. V Platónově pojetí tato „forma“ nezahrnuje jen jeho tvar, ale všechny vlastnosti, které z něj činí to, čím je: délka stran, obsah, skutečnost, že jeho vnitřní úhly dohromady dávají 180° a tak dále. Každý konkrétní hmotný trojúhelník (jako ty v učebnicích geometrie) bude mít jisté vlastnosti, které nepatří k „trojúhlosti“ jako takové, a také bude některé z těchto vlastností postrádat.

Bude mít například určitou barvu – řekněme zelenou – a nebude mít dokonale rovné strany, přestože zelenost není součástí trojúhlosti a rovné strany ano. Když se tedy podle Platóna intelekt pokouší uchopit formu trojúhlosti, neuchopuje cosi hmotného, jelikož nic hmotného trojúhlost v nejpřísnějším slova smyslu nevyjadřuje. Neuchopuje však ani něco čistě duševního/mentálního/abstraktního. Některé skutečnosti ohledně trojúhelníků – jako třeba Pythagorova věta – jsou totiž zcela objektivní a lidské mysl je nevymýšlí, ale spíše odhaluje. Navíc jsou tato fakta nezbytná a neměnná, nikoliv nahodilá a proměnlivá: Pythagorova věta je skutečně věčná, ať si kdokoliv myslí nebo přeje cokoliv. „Trojúhlost“ tedy existuje mimo ducha i hmotu, ve třetí, samostatné sféře: ve světě forem. Totéž podle Platóna platí i pro formy všeho ostatního – čtverců a kruhů, rostlin a zvířat, lidských bytostí, krásy, pravdy i dobra.

Musíme pochopit, že slova o formách existujících „ve“ „světě“ a tak dále jsou čistě metaforická. Doslovně neexistují „v“ ničem, jelikož „v“ je prostorovým pojmem a nehmotné formy se nacházejí mimo čas i prostor.

{...}

„Realistický konzervatismus,“ jak bychom jej mohli nazvat, uznává existenci objektivního řádu forem či univerzální definujícího povahu věcí – včetně lidské přirozenosti – a to, co se snaží zachovat, jsou právě ony instituce odrážející uznání a úctu k tomuto objektivnímu řádu. Jelikož je pro takto smýšlející lidi naše přirozenost objektivní a univerzální, odvěké morální a kulturní tradice ji musejí odrážet, a tak mají tento předpoklad ve svůj prospěch. – Edward Feser: *The Metaphysics of Conservatism, Ideas in Action* 12. ledna 2006.

Realismus je poznáváním skutečnosti, které se ovšem neomezuje jen na studium hmotného.

Podobné vzorce nalezneme i v duši/mysli (*mind*), hmotě a energii, kde vznikají ze vzájemného působení objektů v čase. Jejich trvalost z nich však činí součást přirozenosti existence samotné, proto jim také říkáme přírodní zákony. Podobně jako (**Newtonův**) gravitační zákon nebo tvar vodních kapek prochází tento řád vším viditelným a „neexistuje“ v čase ani prostoru; existuje buď objektivně – i kdyby jen jako vyplývající řád – nebo čistě v lidských myslích.

Právě z této druhé jmenované možnosti se rodí liberalismus. Jsou-li naše myšlenky-dojmy ze světa jediným místem, kde se tyto vzorce vyskytují, uvažujeme, jistě je můžeme libovolně změnit – jelikož jsou nahodilé.

Toto opakované dokládání formy příkladem však naznačuje, že její existence sahá mnohem hlouběji, jde spíše o hranice reality samotné než pouhou lidskou myšlenku:

Šúnjata je ústřední pojem ontologie **mahájánového** buddhismu: „Forma je prázdnota a prázdnota je forma.“ V tom tkví paradox celého konceptu.

Neměli bychom směřovat prázdnotu s nicotou. Prázdnota je ne-existence, nikoliv však nicota. Také to není ne-realita. Prázdnota znamená, že objekt – živý či neživý – nemá svou vlastní nezávislou existenci. Významu a existence nabývá jedině při zapojení všech jeho součástí či prvků, kdy teprve dokážeme pochopit a připsat mu existenci.

Platón se domníval, že ve všem kolem nás, živém i neživém, se nachází ideální jsoucno (myšlené – **esence**). Konec konců „podstatu poháru v posledku hledíme ve světě ducha.“ Podle dalajlámy je šúnjata nepřítomností absolutní podstaty nebo nezávislé existence. Jestliže věc existuje, je to díky několika dalším faktorům – Sonam Tsomo: **The concept of emptiness is such a paradox**, *Times of India* 10. února 2012.

Platón se nesnaží prosadit myšlenku, že formy existují samy o sobě, ale že jde o vynořující se vzorce, vycházející ze vzájemného působení objektů a událostí, což znamená, že v nějaké – i když třeba ne nezbytně konečné – formě existují. Jako příklad výše užitý trojúhelník tak existuje díky logickému pojmu trojstranného dvojrozměrného obrazce.

Platón se snaží ukázat, že v dostatečně dlouhém časovém horizontu ukazuje naše realita známky stálosti a že se přizpůsobujeme stálým jevům. Ať už existují nezávisle na čase a prostoru (v ohraničeném prostoru, nikoliv dualistickém vysněném světě), nebo prostě vznikají souběhem událostí, přírodních zákonů a objektů, faktem je, že „existují“ ve smyslu opakování v čase a za podobných okolností.

Toto poznání vede ke dvěma zásadním závěrům: zaprvé jejich stálost znamená, že můžeme vytvořit optimální reakce, které budou trvale úspěšnými strategiemi, jelikož se stále znovu objevují i vzorce/formy; zadruhé, že při studiu vztahu příčiny a následku bychom měli začít vzorcem a nikoliv hmotnou formou, kterou na sebe bere.

Z toho můžeme odvodit další průchod vědomí (*passage of consciousness*): existuje-li jediná realita, již musíme všichni čelit, a jediná sada přírodních zákonů rozhodujících o úspěchu, a tato stálost následně vede k životu a možnosti volby, pak k ní musíme mít úctu – tedy se musíme stát konsekvencialisty, čili lidmi ohlížejícími se na konečné výsledky a cíle více než na to, zda jsou užité metody morální, populární, finančně výhodné nebo se jeví jako milosrdné.

Jakkoliv považuje většina lidí konzervatismus za zpátečnický, výše uvedené ukazuje, že ve skutečnosti je *pokrokový*. Na rozdíl od některých šílenců však určují konzervativci směr svého postupu kupředu na základě svého poznání pevných zákonů vesmíru. Vycházejí z logiky příčina-následek, kterou opakují svým myšlenkovým procesem metoda-cíl; liberálové naopak využívají mechanismus *následek-já*.

Tato převrácená logika moderního světa se opírá o následující trik: namísto chápání reality coby něčeho, čemu se musíme přizpůsobit, na sebe hledíme s tím, že budeme jednat dle našich pocitů či žádostí, a ignorovat následky v realitě. V duchu si vytváříme model světa a namísto proměny reality manipulujeme těmito myšlenkovými objekty tak, aby příčiny vedly k následkům.

Jelikož jsme výchozím bodem tohoto logického řetězce my sami, musíme vyloučit jakoukoliv logiku příčina-následek; pokládáme za příčinu všech věcí sebe a ostatní z naší sociální skupiny a snažíme se manipulovat slova, symboly a sociální události tak, aby se to uskutečnilo.

Něco takového samozřejmě vede k **entropii**. Jelikož jsou kontext a detaily, vymazané v průběhu vytváření izolovaných myšlenkových objektů v našich hlavách, klíčové pro pochopení dalšího kurzu událostí, vracejí úder jako „neočekávané“ následky. Postupně se spojují do nestability prostupující veškeré naše konání a z nás se stávají schizoidní lidé pendlující mezi vlastním mentálním obrazem a realitou, kterou nedokáží předpovídat, ale musí se s ní nějak vypořádat.

Nejzazším projevem tohoto mentálního omylu jsou ideologie a dogmata. Tyto politické koncepty nahrazují studium reality; namísto snahy o pochopení fungování přírody a následného vytvoření plánu v souladu s tímto procesem vytváříme iluze morální či společenské „pravdy,“ jež nutíme ostatní dodržovat, a tak je alespoň dočasně činíme „skutečnými.“

To ústí až do stavu naprosté neurózy, kdy člověk dospěje k závěru, že realita je volitelná, hodnoty postrádají smysl, a neexistuje žádná kultura, náboženství ani cíl hodný podpory. Tento stav bývá chybně označován jako **nihilismus** (odmítnutí lidmi vnuceného významu),

správnější se však zdá nazývat jej **fatalismem**: přesvědčení, že žádná činnosti není účinná, tak proč nejednat jen pro sebe? Výsledkem bývá krajní forma individualismu, **narcismus**:

Kdyby byli narcisté prostě kretění, bylo by snadné se jim vyhnout. Fakt, že jsou zábavní, vzrušující a také agresivní manipulátoři, jim dodává na přitažlivosti ve skutečném světě i coby objektům psychologického zkoumání.

Reprezentativní průřez egem narcisty odhalí vysokou míru sebeúcty, velikášství, sebestřednosti a domýšlivosti. Považují se v porovnání v podstatě s každým za výjimečně fyzicky přitažlivé a inteligentní a raději než oblíbení by byli obdivovaní. Když jim řeknete, že nejsou krásní nebo geniální, rozzuří je to podstatně víc, než když jim vynadáte do zmrdů.

{...}

Narcistům se dobře daří ve velkých anonymních městech, odvětvích spojených se zábavním průmyslem (realitní televize) a vedoucích pozicích, kde mohou oslňovat a ovládat ostatní bez nutnosti spolupracovat nebo nést následky své špatné pověsti.

{...}

Jejich jazyk i chování zpravidla směřují k jedinému cíli: nabytí převahy v dané interakci.

{...}

V sexuální oblasti bývá hlavní strategií narcisty k udržení kontroly promiskuita. Máme na mysli „zásadu menšího zájmu,“ kdy převahy nabývá partner s menším zájmem o vztah.

{...}

Narcisté podle všeho vyhledávají takové typy lidí, které jim svým chováním umožňují uchovat si nesmírně pozitivní obraz sebe sama a zároveň se vyhýbají a ponižují ty, kteří by jim mohli nastavit nepříjemně realistické zrcadlo. „Obdiv je pro narcisty drogou,“ poznamenává Black. – Scott Barry Kaufman: **How to Spot a Narcissist**, *Psychology Today* 5. července 2011.

Tento typ obsedantního individualismu je nejkrajnějším projevem liberalismu.

Takovíto lidé kolem sebe zpravidla vytvářejí skupinky navzájem masírující svá zbytnělá ega, což je samo o sobě náhražkou za nepřítomnost směřování v životě.

Když se objeví problém, nebo se skupinka rozpadne, propuká pomstychtivé a šílené chování.

Pan Rea trpí tím, co bychom mohli nazvat přehnaným hodnocením sebe sama: přesvědčením, že i přes všechna dostupná fakta byl osudem vyvolen k něčemu zvláštnímu.

Tento „syndrom“ dosáhl epidemických rozměrů. Jak jinak si totiž vysvětlil zástupy lidí bez talentu, kteří celé dny čekají na možnost předvést se **Simonu Cowellovi** a spol. – a následně zažívají šok při odmítnutí? Po desetiletích výchovy ve stylu vyšší střední třídy, utvářené snahou ochránit dítě před jakýmkoliv možným selháním a upřímným zhodnocením jeho kvalit není divu, že pro postižené přehnaným sebevědomím potřebujeme televizní show jako **American Idol** nebo **The Apprentice**. V nich se lidem dostává pár na zadek – pardon, pár minut na hanbě – po nichž naše kultura nerealistického sebehodnocení podvědomě touží. Jejich úspěch naznačuje možný počátek konce dlouholetého národního sebeklamu. Nahoře dnes jednoduše není dost místa pro každého člověka vychovaného v přesvědčení, že tam patří – což si někde v hloubi duše všichni uvědomujeme. – Alexandra Wolfe: **American Coddle**, *New York Observer* 16. února 2004.

Konečným výsledkem této převrácené logiky je přesvědčení, že jednotlivci se považují za to nejdůležitější na světě – a vše ostatní se stává pouhým prostředkem.

Toto se vine jako červená nit moderní společností, liberalismem i konzumerismem. Na našem webu tomu říkáme vláda davu (**crowdism**), protože jde o paradoxní stav, kdy narcističtí jednotlivci vytvářejí svou kognitivní disonancí dav a následně nutí své dogma rovnosti a vlastního významu i zbytku z nás.

Vláda davu je ze své podstaty nestabilní, protože jde o falešnou realitu, a kdykoliv se střetne se „skutečnou“ realitou, jednotlivci začne pochybovat o davu. Z toho důvodu dav neustále podněcuje své členy, aby vyhledávali zdánlivé nepřátele a rozdrtili je.

Řešení: Futuristický tradicionalismus

Futuristický tradicionalismus převrací převrácenou logiku:

Eternalismus. Žijeme ve světě prostoupeném nehmotným matematickým řádem a uspíváme díky jeho pochopení. Přestože k tomuto řádu můžeme silou vytvořit dočasnou alternativu a sociálním nátlakem nemálo lidí přimět s touto alternativou souhlasit a řídit se jejími pravidly, nakonec dojde ke střetu s realitou a nevyhnutelným problémům. Namísto toho volíme abstraktní hodnotový konsenzus, který nám odnepaměti pomáhá adaptovat se na životní výzvy a slouží nám jako průvodce trendy, žádostmi, pocity, podněty a prchavostí plynoucích let. *Věčné přebíjí současné.*

Cíl/příčina. Nalezneme-li v životě nějaký účinek či efekt, s vynaložením jistého úsilí jej

dokážeme vysledovat až k jeho příčině. Následně můžeme přiřadit naše cíle k možným příčinám a využít tyto příčiny k tomu, aby se naše cíle zhmotnily ve formě obnovující samu sebe nebo procesu. Filozofický cíl sjednotí kulturu, náboženství a společnost – *všechny musejí být v souladu*. Společnost pak musí vést, ne následovat, deklarací svých cílů a využitím všech dalších prostředků jako prostředků k dosažení tohoto cíle. Význam jednotlivce je chápán ve smyslu jeho úlohy a zodpovědnosti při tomto úkolu, což otevírá možnost jej chválit, přijímat a obdivovat za jeho schopnost uskutečnit tento systém sdílených hodnot.

Vedení. Tam, kde demokratičtí předáci studují průzkumy veřejného mínění a podle nich přizpůsobují své pozice, marketingoví specialisté pozorují, co lidé kupují a podle toho orientují výrobu a lidé sledují, co je populární, aby se mohli hnát za nejnovější módou, futuristický tradicionalismus pracuje na základě nalezení jasně vymezeného účelu a jednání směřujícího k tomuto cíli. Proto je stabilní a plodí růst: *každý občan ví, jaké chování vede k odměně, které není žádoucí a na které nebude brán zřetel*.

Aplikace těchto prvků vede k nápravě převrácené logiky sužující moderní svět.

Futuristický tradicionalismus vychází z paleokonzervatismu či konzervatismu z před roku 1945, s přidáním různých vlivů moderních hnutí jako hlubinná ekologie:

Věříme, že skutečná ekologická udržitelnost si může vyžádat nové promyšlení hodnot celé naší společnosti. Musíme přehodnotit současné postoje k hospodářství, rozvoji a lidskému místu v přirozeném řádu věcí. Chceme-li skutečně dosáhnout ekologické udržitelnosti, nesmíme už přírodu brát jako komoditu, ale jako partnera a model veškerého lidského snažení.

Vycházíme z předpokladu, že životu na Zemi hrozí největší nebezpečí za dobu jeho existence. Mluvíme nejen o nebezpečích pro lidský život, ale o všech živočišných i rostlinných druzích a zdraví a životaschopnosti celé biosféry. Naše činnost má původ v prvé řadě z povědomí o současných podmínkách.

Současné problémy podle nás z velké části vycházejí z následujících okolností:

Ztráta tradičního poznání, hodnot a etických pravidel chování oslavujících vnitřní hodnotu a posvátnost přírodního světa a přiznávající jeho zachování nejvyšší důležitost. A naopak: předpoklad nadřazenosti člověka ostatním formám života, naší vládě nad přírodou; představa, že hlavním účelem přírody je sloužit lidské vůli a potřebám.

Dominantní ekonomické a rozvojové modely moderního světa kladou důraz nikoliv na přírodu, ale na tržní hodnoty. Proměna přírody v komoditu a důraz na údajný všelék hospodářského růstu, industrializace všech odvětví lidské činnosti od lesnictví, zemědělství a rybolovu až po vzdělávání a kulturu; proces ekonomické globalizace, kulturní homogenizace, hromadění bohatství a zboží, urbanizace a odcizení člověka. Všechno výše popsané je od základu neslučitelné s ekologickou či biologickou udržitelností života na ohraničené planetě.

Zbožštění technologie a neomezená víra v prospěšnost vědy; moderní přesvědčení, že technologický rozvoj je nevyhnutelný, vždy prospěšný a lze jej ztotožnit s pokrokem a osudem lidstva. To vede k nebezpečně nekritické slepotě k zásadním problémům, které s sebou technologie a věda přinášejí, a také k pasivitě znemožňující demokracii.

Přelidnění v příliš i nedostatečně rozvinutých částech světa, které neudržitelně zatěžuje druhovou rozmanitost a kvalitu života lidí. –
Foundation for Deep Ecology

Co odlišuje hlubinné ekology od ekologů? Zprvu jsou hlubinní ekologové skuteční ochránci přírody, tedy lidé, podle nichž bychom měli raději nechat přírodu být, než se snažit omezit náš negativní dopad na ni. Zadruhé hlubinní ekologové věří, že aby se ochrana přírody stala prioritou společnosti, musí dojít k novému přehodnocení hodnot a představitosti naší civilizace směrem k hluboké úctě k přírodě, tradici, kultuře a věčnému.

Na rozdíl od moderní politiky vycházející z ideologie vnímají futurističtí tradicionalisté, že lidský problém – sobectví, zapomnění, klam a zločin coby plody narcismu – je věčný a že opravdovým řešením je rozlišit mezi špatnými a dobrými lidmi a vyhýbat se těm situacím, kdy si jednotlivci zvolí pro ně výhodnou cestu, jejíž následky následně vnucují společnosti a přírodě.

Takto se rodí tragédie obecní pastviny: představte si pastvinu otevřenou pro všechny. Dá se očekávat, že každý pasák nažene na obecní pastvinu co nejvíce

dobytka. Takovéto uspořádání může přiměřeně dobře fungovat dlouhá staletí díky kmenovým válkám, pytláctví a nemocem, které drží počty lidí i dobytka hluboko pod nosnou kapacitou země. Nakonec však přichází den zúčtování – tedy okamžik, kdy se kýžený stav společenské rovnováhy stává skutečností. Poté však neúprosná logika obecní pastviny ústí v tragédii.

Coby racionální tvor se každý z pasáků snaží dosáhnout nejvyššího zisku. Otevřeně nebo v duchu, vědomě či podvědomě, si klade otázku: „Jaký budu mít užitek, když své stádo zvětším o další zvíře?“ Tato užitečnost má pozitivní a negativní složku.

1) Tou pozitivní je funkce přírůstku jednoho zvířete. Jelikož do pasákovy kapsy putuje takřka celý zisk z prodeje zvířete navíc, pozitivní užitek takřka dosahuje +1.

2) Negativní složkou pak je funkce nadměrné pastvy přidáním jednoho zvířete. Jelikož se však dopady vypásání rozkládají na všechny pastevice, negativní užitečnost každého jednotlivého pasáka je jen zlomkem -1.

Sečtením obou složek musí rozumný pasák dospět k jedinému závěru: byl by hloupý, kdyby své stádo nerozšířil o další zvíře. A další, a další... Podobně ale uvažují všichni rozumní pasáci využívající obecní pastvinu. Právě z toho se rodí tragédie. Všichni zúčastnění se zapojují do systému, který je pobízí rozšiřovat své stádo bez horní hranice – v ohraničeném světě. Všichni se tak při usilování o vlastní nejlepší zájem ve společnosti, která věří v právo na užívání obecních pastvin, ženou do zkázy. Svoboda obecní pastvy přináší zkázu všem. – Garrett Hardin, “The Tragedy of the Commons”.

Jinými slovy – tam kde se moderní společnost stará o právo jednotlivce na individuální chování, jde futuristickému tradicionalismu o právo jednotlivce zvolit společenský standard, a tak získat stabilnější a méně klamnou zkušenost, v níž jsou na rozdíl od moderní společnosti lidé odměňováni za konání dobra, a při konání zla je čeká ostrakizace.

Hrubý nástin postojů futuristického tradicionalismu:

Futurismus. Náš čas bychom měli věnovat posouvání hranic technologie a objevů. Musíme prozkoumat hvězdy, vytvořit rychlejší počítače a odhalit další tajemství vědy. Musíme se vymezit proti náboženským i humanistickým silám, které by vědu chtěly omezovat. V čele našich vědeckých odvětví potřebujeme chytré, morální lidi s vizí.

Ochrana přírody. Měli bychom zastavit využívání nové půdy a snažit se o navrácení co možná největší plochy do původního stavu, nerozděleného ploty a cestami. Místo toho bychom měli obnovit centra měst a zločince místo do špatných čtvrtí vykázat ze společnosti. Jsou to paraziti. Můžeme také snížit počet náhodně rozmístěných obchodů vytvořením obchodních čtvrtí.

Nacionalismus. Napříč dějinami rozmanitost znovu a znovu nefunguje, v

dlouhodobějším měřítku se coby úspěšnější ukazuje nacionalismus či civilizační jednota založená na společném etnickém původu, jazyku, hodnotách, zvycích a kultuře. Od nacionalismu jsme se odvrátili roku 1789 Francouzskou revolucí a obrátili se k „národnímu státu“ – vlastně ideologickému státu sjednocovanému politickým a ekonomickým systémem. To vedlo k nekonečné sérii obřích válek, monstrózních v kontrastu s omezenými střety nacionalistů.

Monarchismus. Smyslem **meritokracie** je vybrat nejlepší lidi, a následně je časem podporovat v tom, aby spolu plodili děti, jelikož velká část (80%) našich dovedností je podmíněna geneticky, nikoliv výchovou nebo vzděláním. Měli bychom k sobě přistupovat jako k domestikovaným rostlinám a zvířatům a vyšlechtit sami sebe k vyšší inteligenci, kráse a morálnímu charakteru.

Schopenhauer věřil, že člověk dědí svůj intelekt od matky a osobní charakter skrze otce. [37] Cituje zde Horatia „Stateční jsou potomky statečných a dobrých“ (Odes, iv, 4, 29) a Shakespearovy řádky z Cymbelína: “Towards father cowards, and base things sire base” (IV, 2), aby dodal váhu svým tezím o významu dědičnosti. [38] Ohledně eugeniky Schopenhauer napsal:

S ohledem na naše poznatky o naprosté neměnnosti charakteru i mentálních schopností musíme dospět k závěru, že skutečného a zásadního vylepšení je možné dosáhnout nikoliv zvenčí, ale jediné zevnitř, nikoliv teorií a osvětou, ale postupně, skrze nové generace. O něčem podobném mluvil i Platón v páté knize své Ústavy, kde vysvětloval svůj plán na pozdvižení a vylepšení válečnické kasty. Kdyby se nám podařilo vykastrovat zbabělce, ze všech hloupých slepic nadělat jeptišky, poskytnout mužům ušlechtilého charakteru celý harém a zajistit všem chápavým a bystrým dívkám manžele, skutečně důkladné muže, brzy by nám vyrostla generace, která by vytvořila lepší éru, než byly časy Periklovy. [39]

Anebo laskavěji – „Konečný cíl každé lásky, komické či tragické, je vlastně důležitější než všechno ostatní v lidském životě. Neodvívá se od něj nic menšího než podoba příští generace... Nejde o blaho či strast kteréhokoliv jednotlivce, ale celého příštího lidského pokolení...”

Schopenhauer zopakoval své protidemokratické a eugenické teze i v jiném kontextu: „Stojíte-li o utopické plány, poslouchejte: jediným řešením je despotismus moudrých a vznešených příslušníků skutečné aristokracie, opravdové šlechty, uskutečňovaný párováním nejušlechtilejších mužů s nejchytřejšími a nejnadanějšími ženami. Takto by vypadala má utopie a má platónská ústava. – Wikipedia

Libertariánství. Kdekoliv je to možné, měl by trh dostat možnost svobodné autoregulace namísto zásahů vlády. I když může být nutné zamezit trhu v ničivém chování a korigovat jeho excesy, pro každodenní funkci jde o podstatně účinnější model,

než kdy se o řízení hospodářství snaží byrokraté.

Paleokonzervatismus. Máme-li se ladně přizpůsobit přírodě, svůj význam má i nejstarší škola konzervatismu. Musíme podporovat rodinu, tzn. cudnost, odlišné role pohlaví a umožnit rodičům předat své bohatství dětem. Potřebujeme veřejné standardy chování podporující lidi ochotné vystoupit nad zkaženou prostřednost nejnižšího společného jmenovatele. Musíme zdůraznit pevné zásady jako tvrdou práci, analytické a kritické myšlení, vztah k přírodě, galantnost a pozorné oko k současným i budoucím problémům. Konečně musíme zahrnout narušitele těchto společných standardů ostouzením a ostrakizací.

Elitářství. Smyslem naší civilizace je neustálé zlepšování, ne „jsem v pohodě a ty taky“ prosté jakékoliv výzvy. Nikoho nedotujeme – podporujeme lidi, aby se pozvedli sami, a *pak* je odměňujeme, ale ne *předtím*. Neustále udržujeme soupeření v pomalém módu, kde většina prospívá byť jen lehce nadprůměrným výkonem, ale aby opravdu vyčníval, musí být člověk skutečně výjimečný. Ať se nám to líbí či ne, darwinismus a sociální darwinismus působí vždy, takže je můžeme využít k tomu, abychom díky nim rostli a nehloupli, jak k tomu dochází v dotacemi nivelizujících systémech socialistického stříhu.

Futuristický tradicionalismus nabízí lepší budoucnost než modernita.

Modernita nabízí spojení levicových pozic s volným trhem, svého druhu anarchototalitu, kde bezohledný individualismus zapříčiňuje nesmírné externality pro společnost, což si obratem žádá nabobtnalý pečovatelský stát, aby vynucoval zákony a zabránil sebezničení systému. Tuto „měkkou“ tyranidu drží při životě právě tak ambiciózní jednotlivci vybavení „správnými“ postoji, jako neustálá propaganda linoucí se z hlásných trub velkých médií a obchod, který nabízí nové a nové možnosti zkaženosti, a tak posiluje anarchický prvek. Modernita zaniká v pomalém rozkladu, přináší status **Třetího světa** do kdysi bohatých zemí **Prvního světa**, zatímco obchod se přesouvá na mezinárodní úroveň, kde ke svému parazitismu nachází nové hostitele. Ve jménu individualismu a osobní volby vkládáme moc do rukou marketérům, obchodníkům a demagogům. Jednotlivec navíc ke všemu ani neví, za jaké chování se mu dostane odměny; ví, co je přijímané, a že peníze jsou vnímány jako úspěch, ale mimo to se musí podbízet mínění Davu – a přesto je pro ně obtížné vyniknout skutečně dobrými skutky, následkem existence záplavy falešných obrazů.

Futuristický tradicionalismus nabízí jasný řád, protože se soustředí na cíle. Zavádí společné hodnoty a s jejich pomocí zdůrazňuje úlohu, zodpovědnost, úctu, ctnosti i smysl. Jako taková je to v každém věku správná cesta pro náš druh, jak se přizpůsobit prostředí a nejen přežít, ale prospívat upřednostněním elegantnějšího chování nad nejnižším společným jmenovatelem. Kde si modernita cení zahrnutí všech a všeho, futuristický tradicionalismus klade důraz na překročení vlastního stínu a růst. Proto nabízí vertikální společenský řád, větší stabilitu a možnost odměny za správné činy, namísto dotací prostě jen za to, že jsme lidé. Navíc dodáním pocitu účelu do společnosti dochází k lepšímu usměrnění našich aktivit a odstranění velké části našich nejničivějších sklonů.

Úvaha Bretta Stevense **Futurist Traditionalism** vyšla na stránkách America.org 7. července 2011.